

PHILIP PULLMAN

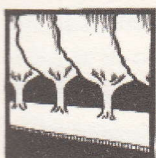
MATERIILE ÎNTUNECATE
PUMNALUL
TĂINUIT

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

1. Pisica și carpenii	5
2. Printre vrăjitoare	33
3. O lume a copiilor	59
4. Trepanația	75
5. Poștă aeriană	106
6. Zburătorii cu balonul	120
7. Rolls Royce-ul	147
8. Turnul Îngerilor	168
9. Furtul	192
10. Șamanul	207
11. Belvedere	222
12. Limbajul ecranului	236
13. Æsahœttr	252
14. Valea Alamo	275
15. Mușchi de piatră	302

Pisica și carpenii

Will o trase de mână pe maică-sa.

— Haide, *hai* odată, zise el.

Dar mama lui nu se urni. Îi era frică. Will se uită în sus și în jos pe străduța îngustă, în lumina amurgului, de-a lungul șirului de case ascunse toate după câte o grădiniță și un gard viu, cu geamuri pe jumătate umbrite, pe jumătate reflectând ultimele raze de soare. Nu aveau prea mult timp. Lumea stătea la masă acum, însă curând locul urma să se umple de copii gata să se zgâiască la ei, să-i analizeze, să comenteze. Era periculos să aștepte, dar nu putea face altceva decât să încerce s-o convingă, ca de obicei.

— Mamă, hai să intrăm la doamna Cooper, zise el. Uite, aproape am ajuns.

— Doamna Cooper? zise ea nedumerită.

Dar el suna deja la ușă. Fusese nevoit să lase sacul jos, cu mâna cealaltă strângea în continuare mâna mamei lui. Nu i-ar fi plăcut deloc să fie văzut, la doisprezece ani, că o ține de mână pe maică-sa, dar știa ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi dat drumul.

Ușa se deschise și în prag apărură silueta adusă de spate a bătrânei profesoare de pian, însoțită de mirosul de lavandă pe care el și-l amintea dintotdeauna.

— Cine-i acolo? Tu ești, William? întrebă doamna în vârstă. Nu te-am văzut de mai bine de un an. Ce dorești, dragul meu?

— Aș vrea să mă primiți în casă, împreună cu mama, zise hotărât băiatul.

Doamna Cooper se uită atentă la femeia cu părul în neorânduială și cu zâmbetul rătăcit, apoi la băiatul cu o imensă tristețe în privire, care o privea cu buzele strânse și fălcile încleștate. Remarcă apoi că doamna Parry, mama lui Will, se machiase numai la un singur ochi. Nu părea să-și fi dat seama și nici Will nu observase. Ceva nu era chiar în regulă cu ei.

— Mă rog... zise ea și pași într-o parte, făcându-le loc să intre în holul îngust.

Will cercetă iarăși strada în sus și în jos, înainte să închidă ușa, iar doamna Cooper băgă de seamă cât de strâns se agăța doamna Parry de mâna fiului ei și cu câtă blândețe o conducea el în camera de zi, acolo unde se afla pianul (sigur că da, băiatul nu știa altă încăpere din casa ei). Mai remarcă și că hainele doamnei Parry răspândeau un iz de mucegai, ca și cum ar fi stat prea mult în mașina de spălat înainte să fie uscate. În lumina soarelui de la apus, femeia observă cât de bine semănau cei doi, imediat ce se așezară pe canapea. Aveau aceiași pomeți lați și aceiași ochi mari, cu sprâncene drepte și negre.

— Ce s-a întâmplat, William? întrebă bătrâna. Ce-ai pățit?

— Mama are nevoie de un loc unde să stea câteva zile, zise el. Nu pot deocamdată să am grijă de ea acasă. N-aș putea spune că e bolnavă. Dar este amețită, uitucă și își face prea multe gânduri negre. Nu-i greu de îngrijit, are nevoie doar de cineva care să se poarte blând cu ea și m-am gândit că dumneavoastră nu v-ar fi prea greu.

Femeia își privea băiatul cu aerul că nu înțelege mare lucru, iar doamna Cooper văzu că avea o vânătaie pe obraz. Will nu-și dezlipise privirea din ochii doamnei Cooper și avea o expresie disperată.

— N-o să vă coste mult, continuă el. Am adus și niște mâncare, cred că o s-ajungă destulă vreme. Puteți lua și dumneavoastră din ea, mama nu se va supăra dacă o împărțiți.

— Dar... Nu știu dacă ar trebui să... Nu crezi că ar avea nevoie de un doctor?

— Nu! Nu-i bolnavă!

— Ai putea căuta pe altcineva să vadă de ea... Poate un vecin sau pe cineva din familie...

— Nu avem familie. Suntem numai noi doi. Iar vecinii sunt și ei ocupați până peste cap.

— Ce zici de asistența socială? Nu că aș vrea să te refuz, dragule, dar...

— Nu! Nu. Are nevoie doar de puțin ajutor. O vreme, eu n-o să pot sta lângă ea, dar asta nu va dura mult. Trebuie să... Am niște treabă. Dar mă întorc repede și pe urmă o iau acasă, promit! N-o să rămână mult la dumneavoastră.

Mama se uita la fiul ei cu nețărmită încredere, iar el se întoarce și îi zâmbi plin de dragoste și de încurajare; doamna Cooper nu mai putea să spună nu.

— Păi, atunci, zise ea, întorcându-se către doamna Parry, sunt sigură că o zi-două n-or fi un capăt de țară. O să stai în camera fiică-mii, draga mea; ea s-a mutat în Australia, nu-i mai trebuie.

— Mulțumesc, zise Will și se ridică, gata să plece cât mai repede.

— Dar tu unde te duci? întrebă doamna Cooper.

— Stau la un prieten, răspunse băiatul. Vă dau telefon cât pot de des. Am numărul dumneavoastră. O să fie bine.

Mama lui îl privea nedumerită. El se aplecă și o sărută stângaci pe obraji.

— Să nu-ți faci gânduri negre, îi spuse. Doamna Cooper te va îngriji mai bine decât mine, fii sigură de asta. Măine te sun și stăm de vorbă.

Respect pentru Se îmbrățișară strâns, apoi Will o sărută din nou ușor și îi desfăcu grijuliu brațele pe care ea le încolăcise în jurul gâtului lui și se îndreptă spre ușă. Doamna Cooper își dăduse seama cât era de supărat, pentru că avea ochii umezi; dar băiatul își aminti imediat că trebuia să se poarte cuviincios, se întoarse și îi întinse mâna.

— La revedere, zise el, și vă mulțumesc foarte mult.

— William, zise ea, aș vrea să-mi spui ce se petrece...

— E cam complicat, zise el, dar mama n-o să vă facă niciun fel de necazuri, serios.

Nu asta aștepta doamna Cooper de la el și o știau amândoi, însă Will reușise cumva să devină stăpân pe situație, așa bizară cum era. Bătrâna se gândi că nu mai văzuse niciodată un copil atât de hotărât.

El se întoarse și plecă, cu gândul deja la casa lor goală.

* * *

Will și mama lui locuiau pe o intrare de la stradă transformată în complex imobiliar modern, cu mai multe case identice, dintre care a lor era de departe cea mai neîngrijită. Grădina din față se transformase într-un hățiș de buruieni; mama lui plantase niște arbuști la începutul anului, dar se uscaseră și muriseră de sete. Imediat ce Will dădu colțul spre casă, Moxie, pisica lui, se sculă din locul ei favorit de sub tufa încă vie de hortensii și se întinse leneșă, gata să-l întâmpine mieunând și frecându-se de piciorul lui.

— S-au întors, Moxie? îi șopti el la ureche, în timp ce o lua în brațe. I-ai văzut cumva?

În casă era liniște. Mai rămăsese ceva din lumina serii, iar bărbatul de peste drum își spăla mașina, dar nu-i dădu atenție lui Will și nici Will nu se uită la el. Cu cât îl observa lumea mai puțin, cu atât mai bine.

Descuie ușa iute și intră în casă, cu Moxie la piept. Ascultă cu mare atenție, înainte să-i dea drumul jos. Nu auzi nimic: casa era goală.

Îi deschise pisicii o conservă și o lăsă să mănânce în bucătărie. Oare cât va mai dura până să se întoarcă bărbatul acela? Nu avea de unde ști, așa că mai bine se mișca rapid. Se duse la etaj și începu să caute.

Voia să găsească un penar uzat din piele verde. Existau surprinzător de multe locuri unde se putea ascunde un obiect de dimensiuni atât de mici, chiar și într-o casă modernă standard. Nu era nevoie de ascunzători secrete sau de pivnițe ca să faci pierdut un astfel de obiect. Will căută mai întâi în dormitorul mamei lui, rușinat să cotrobăie prin sertarele ei cu lenjerie; pe urmă luă la rând restul camerelor de la etaj, fără să o sară pe a lui. Moxie veni să vadă ce face și rămase să se spele în preajma lui, ca să-i țină companie.

Dar Will nu găsi nimic.

Se făcuse deja întuneric și îi era foame. Își pregăti pâine prăjită cu fasole și se așeză la masa din bucătărie, gândindu-se în ce ordine să caute mai eficient prin camerele de la parter.

Telefonul sună când tocmai terminase de mâncat.

Rămase complet nemișcat; inima îi bubuia în piept. Numără douăzeci și șase de apeluri, apoi țârâitul telefonului încetă. Puse farfuria murdară în chiuvetă și începu din nou să caute.

* * *

După încă patru ore, tot nu găsise penarul din piele verde. Se făcuse unu și jumătate noaptea, era epuizat. Se întinse în pat îmbrăcat și adormi imediat. Avu un somn cu

visе urâte și încâlcite în care apărea mereu chipul nefericit al mamei, numai că el nu reușea deloc să-l atingă.

Se trezi parcă imediat (deși dormise aproape trei ore), cât se poate de conștient de două lucruri.

Întâi de toate, știa unde să găsească penarul. În al doilea rând, știa că bărbații erau deja jos și deschideau ușa de la bucătărie.

O dădu pe Moxie deoparte și îi înăbuși mieunatul somnoros de protest. Pe urmă își coborî picioarele din pat și se încălță, încordându-și fiecare nerv ca să audă ce se petrecea la parter: sunete surde, tiptile; un scaun ridicat și pus la loc; o șoaptă înfundată, scârțâitul podelei...

Mișcându-se și mai silențios decât ei, ieși din dormitor și se strecură în camera nefolosită din capătul scărilor. Nu era întuneric beznă, în lumina neclară dinaintea zorilor putea distinge vechea mașină de cusut. Cercetase încăperea cu doar câteva ore în urmă, dar uitase de sertarul lateral al mașinii, locul unde se păstrau tiparele și papiotele.

Atinse mașina de cusut cu grijă, trăgând tot timpul cu urechea. Bărbații continuau să se foiască la parter, iar pe sub ușă Will zări o geană de lumină care părea a unei lanterne.

Găsi zăvorul sertarului și îl deschise cu grijă; penarul din piele verde era acolo, exact așa cum se aștepta.

Ce mai avea de făcut acum?

Nimic, pentru moment. Se ghemui în penumbră, cu inima bubuind, cu toate simțurile încordate.

Cei doi bărbați erau în hol.

— Hai să plecăm! spuse unul dintre ei. Aud lăptarul pe șosea.

— Încă n-a ajuns, răspunse cealaltă voce. Trebuie să căutăm și la etaj.

— Bine, du-te tu. Dar nu pierde vremea.

Will auzi scârțâind treapta de sus și se pregăti de atac. Bărbatul nu făcea niciun zgomot, dar nu putea împiedica

podeaua să scârțâie. Urmă un moment de liniște. Fascicolul slab al unei lanterne mătură holul, Will îl zări pe sub ușa.

Pe urmă, ușa începu să se deschidă. Will așteptă până când bărbatul ajunsese în cadrul ei și se năpusti orbește spre burta lui.

Niciunul dintre ei nu văzu pisica.

Când bărbatul trecuse de ultima treaptă, Moxie ieșise neauzită din dormitor și așteptase cu coada sus să se frece de picioarele nou-venitului. Bărbatul i-ar fi ținut piept ușor lui Will, era voinic, antrenat și în formă, dar încercă să facă un pas înapoi și se împiedică de pisică. Gemu, apoi se rostogoli la vale pe scări, lovindu-se tare cu capul de masa din hol.

Will auzi un trosnet urât, dar nu se opri să se întrebe ce era. Se năpusti în jos pe trepte, sări peste trupul omului care se zbătea la baza lor, înșfăcă sacoșa veche de pe masă, ieși pe ușa din față și o zbughi afară, iar bărbatul celălalt nu apucă decât să iasă din bucătărie și să se uite în urma lui.

În ciuda spaimei și a grabei, Will se întrebă de ce oare bărbatul celălalt nu-l strigase, sau de ce nu se luase după el. Dar nu putea dura mult până când să înceapă să-l urmărească, cu mașinile și cu telefoanele lor mobile. Nu-i rămânea decât să fugă.

Îl văzu pe lăptar intrând pe aleea lor; farurile mașinutei lui electrice luminau tot mai palid în zorii care se iveau. Will sări gardul în grădina vecină, trecu în spatele casei, sări și următorul gard și se strecură peste pajiștea plină de rouă, pe lângă gardul viu, până ajunsese la hățișul de arbuști și copaci care despărțea complexul imobiliar de șoseaua principală; acolo se târî sub un tufiș și zăcu întins, gâfâind și tremurând. Era prea devreme ca să iasă pe drum; trebuia să aștepte până mai târziu, când începea aglomerația.